

2.

ÚDOLÍ DLOUHÉHO JEZERA

Tři dny od chvíle, kdy opustili jeskyni, provedla vlčí smečka lidi a jejich poníky úzkým průsmykem mezi horami. Na jeho nejhlubším místě narazili na pramen, u něhož poobědvali; odtud pak pokračovali po proudu dolů z kopce, dokud Půlšpičák nezastavil.

Musíš se na něco podívat, oznámil Daině. Koně nechte u té skály – tam budou v bezpečí, zbytek smečky na ně dá pozor.

Daina s Drácou v závěsu na zádech a Numair následovali Půlšpičáka vzhůru do dlouhého srázu pokrytého kamennými tabulemi. Když dospěli až na vrchol, otevřel se před nimi výhled na míle daleko. Hluboko pod nimi leželo Dlouhé jezero. Daina si povšimla vesnice, kde se do jezera vlévala malá říčka, jedna z větví pramene, který vedl i je. Nedaleko břehu, připojený k ves-

nici mostem, ležel ostrov korunovaný velikým, výstavným hradem.

Numair zalovil v brašně a vytáhl dalekohled. Roztáhl ho do plné délky, přiložil ho k oku a zadíval se do údolí.

Co to je? zeptal se vlk, který si ho zvědavě prohlížel. „Je to jen sklíčko v tubě,“ odpověděla Daina. „Ale věci, které jsou daleko, se v něm zdají být blíž.“

„To je bezpochyby léno Dunlath.“ Numair podal dalekohled Daině. „Nevidím odtud až k severním výběžkům jezera. To tam dochází k tomu pustošení? Tam se hloubí jámy a kácení stromy?“

Většina, přísvědčil Půlšpicák. A také jsou tam doupata pro vojáky, podobná těm, co mají u jižní brány.

„Vojáci na severním i jižním konci údolí?“ odvětila Daina. „A proč ne tady, když si chtějí údolí ohlídat?“

Většina dvounožců přichází a odchází kolem řeky, odpověděl Půlšpicák. Jen málokdo sem přichází tak jako my. A když to někdo udělá, plenitelé ho většinou chytí na odchodu, tak jako ty Jezdce, o kterých jste mluvili.

Numair pozorně poslouchal, co Daina tlumočí. „To není dobré,“ mumlal si pro sebe a mžoural na hrad Dunlath. „Není důvod, aby toto léno

bylo tak mohutně střežené. Podle zákona mají nárok jen na čtyřicet ozbrojenců... Můžu se ještě podívat?" Natáhl ruku a Daina mu vrátila dalekohled.

Zkoumali údolí ještě chvíli, až Půlšpičák řekl: Jdeme. Ještě je před námi kus cesty. Pojdme najít místo setkání, a mou družku.

Daina a Numair šli za vlkem zpět na místo, kde nechali koně. K ostatním se mezitím připojil další vlk. Byla to šedobílá samice s výrazným, smělým obličejem. Půlšpičák se k ní rozeběhl se vztyčeným a vesele mrskajícím ocasem.

„No, tuhle tedy vidí rád,“ poznamenal Numair, zatímco se k dvojici pomalu blížili. „Co je to za vlka?“

„Jeho družka, Jinovatka. Vůdčí samice.“

Kde jsi byl? naléhala Jinovatka na Půlšpičáka. Co vám trvalo tak dlouho? Říkal jsi, že jdete jen na druhou stranu hory, a byl jsi pryč čtyři noci.

Daina si povzdechla. Úplně zapomněla, jak moc Jinovatku neměla ráda. Když ještě patřila do smečky, družkou Půlšpičáka byla Krysí oháňka. Daina nikdy nepotkala něžnějšího, laskavějšího vlka. Po její smrti se Půlšpičák rozhodl pro její sestru. Nová vůdkyně smečky byla protivné, popudlivé zvíře, které Dainu nikdy nepřijalo.

Cestovali jsme s dvounožci a koňmi, odpověděl Půlšpičák své družce. Ti nedovedou běhat tak rychle jako my.

Jediný dvounožec, kterého potřebujeme, je ona. Proč jsi ty ostatní nenechal být? Když máme hlad, umíme si něco ulovit. Nepotřebujeme, aby nám někdo nosil jídlo jako lidským psům.

V tu chvíli Ponuka, stojící mezi Jinovatkou a koňmi, sklopila uši dozadu. Dráča se vzpřímila ve svém závěsu, opírajíc se předními tlapkami Daině o rameno, a na vlčici důrazně zavřeštěla. Dainu šokovalo slyšet z tlamičky své přítelkyně hlas, který zněl tak neurvale. Jinovatka jim pohled opětovala a vycenila zuby.

„Dost!“ poručila dívka. „Jsme přátelé. To znamená ty, Jinovatko, a koně. Jestli to porušíš, budeš litovat.“

Jinovatčiny oči se setkaly s jejími a potom uhnuly stranou. Jsi jiná, řekla vlčice. Ty i ten tvůj poník. Myslím, že o tom ani nevíš. Když jsi Smečku opustila, už nikdy nebyla jako dřív. Jak moc nás změníš tentokrát?

Půlšpičák se o svou družku otřel. To bude dobré, konejšil Jinovatku. Uvidíš. Vezmi nás ke štěňatům. Bude ti líp, až bude Smečka zase pohromadě.

Jinovatka se bez odpovědi rozběhla po pěšině vedoucí na sever. Vlci a jejich hosté ji následovali. Po chvíli dorazili na stezku, která vedla souběžně s břehem jezera. Na zvířecí stezku byla široká, a pokud platily všechny stopy a značky na stromech a keřích, používalo ji mnoho různých zvířat, nejen vlci.

„Horské ovce,“ poznamenala Daina a ukázala Numairovi chomáček bílé vlny zachycený na ostružině. „A taky rosomák – na toho si dávej dobrý pozor. Když se naštvě, dovede být pěkně ohavný.“ Zvedla oči zpátky k obzoru a povšimla si, že každý z vlků zastavuje a zvedá zadní nohu nad hromádkou masa. Dělal to dokonce i samice, což vypadalo podivně. Značení teritoria bylo normálně vždycky výsadou samců. „Co to, u Hřbitovní čarodějnice, dělají?“ zeptala se a použila k tomu jednu z Numairových oblíbených kleteb. Klusem se přesunula na začátek řady. „Co se děje?“ zeptala se. „Co je s tím masem?“

Půlšpičák odpověděl: Jeden z dvounožců je lovec vlků. Nechává na našich stezkách otrávené maso. Jen mu říkáme, co si o tom myslíme. Když se vrátí a najde to, kleje a hází věcmi. Je to zábavný pohled.

Daina se rozesmála a šla vše vysvětlit Numairovi.

Vlci udělali ještě několik zastávek, aby takto vyjádřili své názory: dvakrát u pytláckého oka, jednou u pasti a nakonec u jámy zakryté větvemi a listím. Každé z míst vlci označili svou močí a trusem, aby po sobě zanechali lovcí jen páchnoucí nepořádek. Na posledních dvou zastávkách se k vyjádření svého názoru nechali zlákat i koně a Ponuka.

„To ho tedy pořádně zmate,“ poznamenala Daina k Numairovi a Dráče. „Nikdy nerozluští, jak došlo k tomu, že koně označovali vlčí teritorium.“

Ze stezky, po níž kráčeli, se v jednom místě oddělovala jiná, menší. Vlci po ní pokračovali do údolí ve tvaru kalichu, položeného hluboko v horských svazích a maskovaného změtí skalisek. Potom se lesy rozevřely v mýtinu okolo jezírka. Na jeho břehu se křížila jedna stezka s druhou a velké vyhlazené plochy pod křovím ukazovaly na přítomnost vlčích pelechů.

Zpoza trsů rákosu se ozvalo drzé zaštekání a pak se vyřítilo pět sotva odrostlých vlčat v barvách od hnědé až po ledově šedou. Ještě na sobě

měla zbytky jemného štěněcího chmýří a právě měnila mléčné zuby za stálé. Když vlčata spatřila cizince, dala se do nervózního kňučení a vrčení a přestala, až když je smečka obklopila a nově příchozí jim zmizeli z dohledu.

Další dospělý vlk, černo-šedo-hnědý samec, poskočil na znamení pozdravu. „To je Vítr,“ oznámila Daina Numairovi. „Hlídal štěňata.“ Vlkovi pak řekla: „Pojď se pozdravit s mými přáteli. Ponuku už znáš.“ Vítr ji poslechl a Daina mezitím přešla mezi smečku. Štěňata vystrašeně ucouvla, jakmile ji uviděla.

Jinovatka pronesla se škodolibým uspokojením: Já věděla, že přivést sem cizince byla chyba. Půlšpičák šfouchl do své družky čumákem, aby jí trochu zlepšil náladu.

Rychlotlapka zastrčila nos pod břicho jednoho z vlčat a pošfouchla ho dopředu. Víme, že na tyto tvory nejste zvyklí, řekla mu, ale možná je čas se s nimi seznámit.

Ryšák uchopil jednu malou vlčici za kůži na zátylku, donesl ji k děvčeti a dodal: Daina je Smečka, a pokud do ní patří ona, patří do ní i tihle ostatní.